

"אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו"

מנין שקושרין לשון של זהורית בראש שעיר המשתלח שנאמר אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו, א"ר יצחק אמר להם הקב"ה לישראל אם יהיו חטאיכם כשנים הללו שסדורות ובאות משי"ב [=מששת ימי בראשית] ועד עכשיו כשלג ילבינו.

והענין הוא דהנה ארז"ל ברבות בראשית פל"א תשובה קדמה לעולם שנא' בטרם הרים יולדו, מאותה השעה תשב אנוש עד דכא, והיינו כי שורש ומקור העולם הוא בחי' ו"ק [=וא"ו קצוות] שהם המדות עליונות כמ"ש ששת ימים עשה ולא כתיב בששת ימים כמ"ש במ"א, והמדות נק' הרים כמ"ש בלק"ת בד"ה כי ההרים ימושו, אבל תשובה היא בחי' בינה שלמעלה מהמדות,

וע' בלק"ת בדרושי עשי"ת בד"ה להבין פי' הפסוק מי אל כמוך פ"א, וז"ל: וזהו תשובה קדמה לעולם שאין הפי' שהיתה קודם בריאת העולם שאם אין עולם אין עון אשר חטא ואין תשובה, אלא הענין שהתשובה בכלות הנפש היא למעלה מהזמן והעולם, שהוא לדבקה בו ית' באור א"ס ב"ה שאין לפניו שום התחלקות זמן כלל, שמחמת ההתבוננות הלזה בא לידי תשובה בכלות הנפש כמ"ש אני ה' לא שניתי ואתם בני יעקב לא כליתם, פי' שאין לכם כלות הנפש, הרי שכלות הנפש הוא מחמת ההתבוננות איך שאני ה' לא שניתי.

וא"כ זהו פי' אם יהיו חטאיכם כשנים שסדורות ובאות משי"ב, ור"ל כי שי"ב הנה סדר זמנים שרשו מו"ק דז"א שהם המדות כמ"ש במאו"א אות סמך סעי' כ"ב: סדר זמנים זו"ן כי שם הם הזמנים: ז' שבתות ז' ימים ז' שנים ז' שמיטות ז' יובלות עכ"ל, והי"נ [= ספר יאיר נתיב] הראה מקום לזה מזח"ג פ' פנחס דרנ"ד ע"א אימתי בשבועותיכם כו' ע"ש,

וא"כ פי' אם יהיו חטאיכם כשנים, שהחטאים מגיעים בז' מדות [=שהוא עניין הזמן] עכ"ז כשלג ילבינו, היינו ע"י ההמשכה מבחי' לבושי' כתלג חיור [= תיאור משלי על הקב"ה ש'לבושו כמו שלג לבן', ראה דניאל ז, ט.]. לפי ששם הוא למעלה מבחי' עולם וזמן, וע"י התשובה היא העלי' בבחי' שלמעלה מהזמן כמ"ש במ"א, שלכן כל יום שבת נק' יום השביעי הגם שעברו כמה רבבות ימים מיום בריאת העולם, אלא מפני כי בכל שבת הוא העלי' למעלה מן הזמן דהיינו למעלה מז' תחתונות שהם סדר זמנים, כ"א בבחי' בינה שלמעלה מז"ת וסדר זמנים, ולכן שבת אותיות תשב וז"ע תשובה שקדמה לעולם.

ובירושלמי פ"ט דשבת ר' יהושע אומר אם יהיו חטאיכם כשנים כשני האבות [=כמספר שנות חייהם של האבות - אזי] כשלג ילבינו, [=אבל אם יהיו 'חטאיכם'] יותר מכאן, כצמר יהיו. פי' שנות האבות היו תק"ב כימי השמים על הארץ, כי מהארץ לרקיע מהלך ת"ק שנה, ומה ששנות האבות היו תק"ב, שתי שנים יותר הוא כי בן שלש שנים הכיר אברהם את בוראו ולכן שני שנים הראשונים אינם מהחשבון,

וזוהו אם יהיו חטאיכם כשנים כשנות האבות, כשלג ילבינו ויותר מזה [= אם ירבו חטאיכם יותר, אזי ליבונם יהא רק] כצמר יהיו, משמע שמדרגת שלג הוא למעלה מצמר, דכשלג ילבינו, לבנונית לגמרי וע"ד מ"ש תכבסני ומשלג אלבין, ולבנונית דצמר הוא למטה מזה וכאומר: 'יותר מזה כצמר יהיו', וכן משמע משארז"ל בהרת עזה כשלג, שאת כצמר לבן,

ולפעמים משמע להיפך, וכן האמת שבחי' צמר למעלה ממדרגת שלג, כי לבושי' כתלג חיור שהוא רק לבוש וגם נמשל לדומם, ו'שער רישי' כעמר נקא' [=הוא המשך הפסוק שם בדניאל, הממשיל את 'שער ראשו' של הקב"ה כ'צמר נקי'] בחי' צומח שבאדם, וכן משמע ממ"ש הנותן שלג כצמר שזהו רבותא בסיפור שבחיו של מקום שנותן שלג כצמר,

ומבואר הקושי' בסידור: הלא שער רישי' הוא למעלה מבחי' לבושי' ולמה נמשל לצמר שהלבנונית דצמר הוא למטה מלבנונית דשלג כמו שידוע סדרם בהרת עזה כשלג ואחריו צמר לבן ואחריו סיד ההיכל (ע' בסידור ע"פ זה), וצ"ל תחלה ענין כשנים - כשנות האבות, מה שייכות זל"ז, וגם להבין ענין שני שעירי יוהכ"פ שמצותן שיהיו שניהם שוין במראה ובקומה ובדמים כו', ולכאורה הלא גורל א' לה' ואחד לעזאזל שני הפכים ומדוע צריך שיהיו שניהם שוים כו'.

ולהבין ענין הגורל דשעירי יוהכ"פ צ"ל ענין פורים, דיום הכפורים הוא כ'פורים' דבפורים כתיב ג"כ הפיל פור הוא הגורל, ומשם נבין ענין הגורלות דיוהכ"פ, דהנה ארור המן [=502] וברוך מרדכי [=502] כל א' מהם ג"כ בחשבון שנות האבות והגורל הוא להיות כי חייב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, וזה"ע הפיל פור לפני המן וכמשי"ת אי"ה.

ויובן כ"ז בהקדם ענין הידוע שבאתעדל"ת אתעדל"ע כי המצות המה נק' מצות ה' וכן תורה תורת ה' כמ"ש מצות ה' ברה כו' תורת ה' תמימה, והוא כי על הכסא דמות כמראה אדם וכתיב הוא מראה דמות כבוד ה' ורמ"ח פקודין המה רמ"ח אברים דמלכא כמשל האבר שהוא כלי לחיות הנפש, כך כל מצוה היא כלי להמשכה פרטי' משם הוי', וכן מל"ת, כי שמי עם י"ה = שס"ה, זכרי עם ו"ה = רמ"ח, שהרמ"ח מ"ע המה כלים לבחי' ו"ה דשם הוי', ושס"ה ל"ת המה בי"ה, כי ע"י האתכפי' שמבטל רצונו לשמור א"ע מהל"ת, הנה האתכפי' מגיע לבחי' י"ה דשם הוי', למעלה מהמשכת ו"ה שע"י מ"ע.

וזהו שבאתעדל"ת אתעדל"ע וכמ"ש והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים את הוי' שע"י קיום המצות עשה ול"ת מגיע עלי' להנשמה ולהיפך ח"ו בעברו על איזה מצוה גורם ירידה להנשמה ע"ד מ"ש ואת נפש אויביך יקלענה בתוך כף הקלע כו'.

והנה בד"כ המה ג' קוין כמארז"ל על ג' דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמ"ח, וזה"ע ג' אבות אברהם הי' מקור החסד גמ"ח, ויצחק בעקידתו הו"ע עבודה, ויעקב הוא נגד התורה כמ"ש ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל.

והנה כאשר פגמו בזה בבחי' שם הוי' בכלל, הנה ע"ז ארז"ל עבר על מ"ע ושב, לא זו משם עד שמוחלין לו, כי הפגם הוא רק ב ו"ה, ועבר על מל"ת ושב בתשובה, תשובה תולה ויוהכ"פ מכפר להיות כי ביוהכ"פ ע"י התשובה מעומקא דלבא ממשיך מבחי' אנכי מי שאנכי למעלה משם הוי' ע"ד ותתפלל חנה על הוי' ומשם נתמלא גם הפגם דמל"ת שפגם בבחי' י"ה דשם הוי' להיות כי [= יום הכיפורים] ממשיך למעלה משם הוי'.

והנה ארור המן וברוך מרדכי ג"כ כל א' כחשבון שנות האבות היינו שע"י קיום הג' קוין תורה ועבודה וגמ"ח מדרגת האבות הוא בחי' ברוך מרדכי המשכת שם הוי', וע"י הפגם הוא ארור המן ג"כ כחשבון הזה כי נמשך משם יניקה לחיצונים.

והנה המן יניקתו הוא משם הוי' ע"י עברו על מצות התורה כמ"ש המן מן התורה מנין המן העץ כו', והיינו שע"י הפגם מקבל משם יניקה, ובשמירת התומ"צ אין לו יניקה מבחי' זו, וענין הגורל לפני המן הוא, כי המן לא רצה ולא הסתפק בבחי' זו מחמת גסות הרוח כידוע, ולכן הפיל פור הוא הגורל לפני המן היינו שרצה להגביה א"ע לקבל מעצמיות אור א"ס שלפניו כחשיכה כאורה ואם צדקת מה תתן לו וכתוב אם חטאת מה תפעל ורבו פשעיך מה תעשה לו, וז"ע הגורל לפני המן למעלה מבחי' התורה תורת הוי' כי המן מן התורה כנ"ל, וז"ע עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי כי כחשיכה כאורה, רק שאעפי"כ אם תגביהי כנשר משם אורידך כו'.

והנה כמו"כ יוהכ"פ הוא כ'פורים' ג"כ להיות שביוהכ"פ ממשיכים מבחי' עצמותו ומהותו למלאות הפגמים, למעלה מבחי' שם הוי' [= שהוא] רצון המלוכש בחכ' התורה ומצות, דשם [= בבחי' עצמותו] אינם תופסים מקום ענין הפגמים,

וזה"ע הגורלות שניהם שוים, להיות כי הוא מדרגה שכחשיכה כאורה ומשם יומשך למלאות הפגמים להיות לה' חטאת, ר"ל אף שחטאת כו' יהי' ג"כ לה' – לאהפכא מחשוכא לנהורא ממש, זדונות לזכיות.

רק שעם היות שכחשיכה כאורה, אעפי"כ נמשך לנש"י דוקא וכנ"ל בענין המן אם תגביהי כנשר משם אורידך כו' שזהו"ע החותם דנעילה כו' ע"ד יבחר לנו את נחלתינו וכמ"ש במ"א.

נמצא שיוהכ"פ הו"ע אחד עם פורים, כשם שבפורים ברוך מרדכי וארור המן ענין קיום התומ"צ ופגמם בבחי' שם הוי' והפיל פור לפני המן למעלה משם הוי' כנ"ל, כמו"כ יוהכ"פ ג"כ הוא עד"ז לפני הוי'.

וזהו אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו, היינו אם הם כשנות האבות ע"ד כימי השמים על הארץ בחי' ג' קוין תורה ועבודה וגמ"ח [= היינו שחטאיכם פגמו רק] בבחי' שם הוי', כי ישמחו השמים ר"ת י"ה ותגל הארץ ר"ת ו"ה, היינו אם הפגמים הם בשם הוי' אף בבחי' י"ה דשם הוי', כשלג ילבינו ע"ד תכבסני ומשלג אלבין, כבוס לגמרי, זדונות כזכיות נעשים ע"ד לה' חטאת כנ"ל,

ויותר מזה [= כלומר, אבל אם החטאים פגמו למעלה מזה] אם יאדימו כתולע, [= אזי רק] כצמר יהיו, דהנה בגשמיות 'שנים' הוא חוטים

שצבועים בדם התולע, נמצא שהתולע הוא עצם האדמומית ו'שנים' הוא שצובעים ממנו כו' שהו"ע התפשטות הדבר, ואינו דומה העצם לבחי' ההתפשטות,

ועד"ז הוא בענין העבירות אם יהיו חטאיכם כשנים, הם העבירות שפגמם מגיע באותיות דשם הוי', אף בבחי' י"ה כנ"ל, כשלג ילבינו, אבל אם יאדימו כתולע, היינו ענין מקור האדמומית מקור הרע, ע"ד שכתוב הראשון אדמוני מקור הרע, והוא כאשר פגם בכריתות כו' ג"כ על ל"ת, רק מחייבי כריתות ובכלל הו"ע ביאות אסורות שהפגם מגיע בקוצש"י ר"ל [=ב'קוצו של יו"ד' רחמנא ליצלן], אזי כצמר יהיו, היינו שבכדי לתקן זה הפגם, צריך להמשיך מבחי' שער רישי' כעמר נקי, כי השלג הוא רק בבחי' לבוש לבושי' כתלג חיור, משא"כ הצמר הוא בחי' שער רישי' [=שהוא דרגא נעלית יותר מ'לבושו' כנ"ל] ומשם אפשר לתקן גם העוונות ש'כתולע' עניני כריתות כנ"ל,

רק שעכ"ז הוא [=רק] כצמר, ר"ל שהתיקון אינו בשלימות בעצם הלבנונית, כמו בהעוונות ש'כשנים' שנות האבות, בחי' [=ג' קוין שהם ב...] אותיות דשם הוי', שע"י המשכת לבושי' כתלג חיור כו' נעשה כשלג ילבינו וכלא היו כו', אבל כשהפגם מגיע למדרגה גבוה מאד בבחי' קוצש"י, לכן אף ההמשכה שמבחי' כשער רישי' שלמעלה מבחי' לבושי' כתלג חיור ג"כ אינה פועלת להיות נמחל ונסלח לגמרי בעצם הלבנונית עזה כנ"ל,

וכמארז"ל עבר על כריתות ומיתות ב"ד תשובה ויוהכ"פ תולין ויסורים ממרקין היינו שנמחל לו העון, אבל לענין ליבון לגמרי צריך ליסורים כו'.

נמצא שניהם אמת, שמדריגת הצמר הוא למעלה ממדריגת השלג, וזהו הנותן שלג כצמר שזהו רבותא, אבל בענין הלבנונית השלג מעולה והוא מפני כי שם [= בעבירות ד'עשה' או 'לא תעשה'] פגם רק באותיות דשם הוי' כשנים כנ"ל וכאן [= בחייבי כריתות ומיתות ב"ד] פגם בבחי' הכתר, לכן [=התיקון וההלבנה] אינו בעצם הלבנונית כנ"ל.

והנה עצה היעוצה לזה להציל את נפשו מיסורים הוא ג"כ ע"י תולע, דכמו דבלעו"ז תולע הוא מקור הרע כמו"כ יש בקדושה ג"כ בחי' תולע, והוא כי עולת תמיד אותיות תולע דארז"ל מה תולעת אין כחה אלא בפה שאף שהיא בריה קטנה מרקיב ארז גדול כך ישראל אין כחם אלא בפיהם,

וזהו מ"ש אל תיראי תולעת יעקב, וכתוב הקל קול יעקב והוא בחי' דבור באותיות התורה ותפלה שנק' עולת תמיד ע"ש והגית בו יומם ולילה, כי שרש

האותיות גבוה מאד נעלה וכמארז"ל מט"ט קושר כתרים לקונו מתפלתיהן של ישראל שנעשה מהן בחי' כתר שהו"ע יהי רצון המשכת הרצון מחדש,

וכמשל התולעת שמרקיב את הארז הגדול, כמו"כ ע"י אותיות התורה ותפלה, נוטלים חזרה החיות שנמשך למקור החיצוני' והקליפות, ומתקנים גם את העוונות הנמשלים לתולע שהם כריתות שהפגם בכתר, אבל להיות שע"י האותיות נעשי' בחי' כתרים ולכן נתקן זה הפגם מכל וכל וכמ"ש אמרות טהורות כענין שמטהרים את הטמאים ממש, וז"ע תולע דקדושה עולת תמיד, וכן עלינו לשבח כחשבון תולע שהו"ע הדבור בספור שבחו של מקום לתת גדולה כו' וינצל מיסורים ג"כ,

רק שלענין דבור התורה והתפלה צריך עוד תנאי שיהי' בבחי' ביטול כמו התולעת וכמו שאמר דהע"ה ואנכי תולעת ולא איש כו', ואזי נדמה לתולעת לענין שיהי' כחו בפיו להרקיב את הארז הגדול להוציא החיות שהמשיך למקור הרע בהעוונות שכתולע, ואזי ע"י שני הבחי' [=שרש האותיות וגם הביטול] נתכפר לו העון מכל וכל גם לענין יסורים וכנ"ל.

תרשים הספירות המזכרות במאמר

פגם בקוצש"י – תיקונו: שער רישיה בעמר נקה – צמר [פנימויות הכתר]		
פגם בשם הזי" – תיקונו: לבושיה בתלג חיזור – שלג [חיצוניות הכתר]		
[לא תעשה] כתר [כריתות]		
<i>אברהם</i>	<i>יעקב</i>	<i>יחזק</i>
חכמה	[י"ה - לא תעשה]	בינה
דעת		
חסד	[ו"ה – עשה]	גבורה
נצח	תפארת	הוד
יסוד		
מלכות		